

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

1980 TERVUREN

P. C. R. : 7537.94

Telefoon : 57.31.64

Vierentwintigste Jaargang

REDACTIE

PIEREUSE

Steenweg op Vorst, 284

1060 BRUSSEL

AUGUSTUS 1970

Na een vergadering . . .

Volgens sommigen is dit bulletin de band, die de leden van onze Verbroedering met elkaar verbindt. Inderdaad is dit bulletin als de koord bij de bergbeklimmers. Het kan zelfs in zekere zin beschouwd worden als de eerste van een groep bergbeklimmers.

Maar een goede koord — en de ouderen van de Genie zullen ons niet tegenspreken — heeft slechts waarde door haar strengen, die de verbinding zijn van talloze draden.

Dit bulletin heeft alleen waarde door hen, die het lezen en helpen. Het bulletin helpen betekent ook het verspreiden : na lezing het overhandigen aan een « ancien », die zijn bijdrage niet meer betaalt. Het helpen betekent ook van tijd tot tijd zijn belangstelling tonen door naar de redactie te schrijven. Dit bulletin kan spijtig genoeg al de noden niet voldoen : indien het zijn leden informatie moet geven, moet het ook strijden voor hun idealen en hun eisen. Maar het kan de actualiteit niet volgen, omdat het slechts periodisch verschijnt. Het bulletin kan geen informatie scheppen, het zijn de afdelingen die de mededelingen aan de redactie overmaken en ze opstellen. Bijgevolg zijn het de leden, die bijdragen tot het opstellen van dit bulletin, dat zoals de koord hen allen samenbindt.

Onze vrienden uit het actieve leger hebben zich gegroepeerd in een afzonderlijke afdeling, geschieden van de provinciale afdelingen van onze Verbroedering en ze zijn reeds goed gestart. Het is tegelijkertijd een noodzakelijkheid en een gemakkelijker voor hen. We moeten hierover verheugd zijn, want zulks betekent een aflossing en een continuïteit voor de toekomst. Er bevinden zich immers onder hen « anciens » uit de heldenperiode, er zijn talrijke nieuwe gezichten, met wie we graag zouden nader kennismaken.

Ik hoop dat ze nog talrijker zullen aanwezig zijn op onze volgende vergaderingen. Ze zullen weldra de gelegenheid hebben te Stavelot, op 13 september e.k., tijdens de bedevaart naar het gedenkteken, opgericht ter nagedachtenis van al de Ontmijners van België. We zouden ze willen zien in uniform, want we moeten het wel eerlijk toegeven, het zijn alleen altijd militairen, niet behorend tot de S.V.D.O., die deze plechtigheden met hun aanwezigheid opluisteren. We zouden hun willen vragen dat ze ons zouden helpen om nog talrijker te schijnen en blok te vormen met ons. Want feitelijk zijn onze belangen dezelfde als de hunne : de erkennig van onze rechten, de GLANS van onze faam zullen zeker op hen WEERKAATST worden. Indien we er toe komen de Ontmijner uit de vergetelhoek te krijgen, zullen ook zij, misschien nog in meerdere mate, op de voorgrond treden. Het is nodig dat we hand in hand samengaan. Niet alleen bij begrafenisplechtigheden moeten we elkaar ontmoeten ! Niet alleen bij een ongeval dient men over de ontmijners te spreken. Integendeel, iedere dag moet het publiek weten dat er nog Ontmijners zijn in actieve dienst. Daarom moeten ze fier zijn op hun badge.

Bij het lezen van het verslag van onze algemele vergadering, die op 28 juni jl. gehouden werd, zult ge zien, beste kameraden Ontmijners, dat een grote stap voorwaarts werd gezet door onze Verbroedering. Dit is dank zij de inspanningen, de verschillende stappen, die werden ondernomen door verscheidene leden van onze Beheerraad. Alles werd nog niet bereikt, want we beschouwen het als onze plicht nog andere gewettigde eisen te verwezenlijken.

Om dit te bekomen moeten we verenigd en talrijk zijn. We moeten ons vertrouwen blijven stellen in onze vertegenwoordigers, die we zelf hebben gekozen en die zich zonder verpozen voor ons inzetten, die geduldig volharden omdat ze zich sterk voelen door onze steun en weten dat ze onze zaak zullen winnen. Het is dus voor ons een plicht hun onze dankbaarheid te betuigen door talrijk naar onze vergaderingen te komen en onze plechtigheden bij te wonen.

Welk prachtig voorbeeld van onbaatzuchtigheid geven zij ons niet in een wereld, waar de echte waarden zo dikwijls worden miskend en zelfs beschimpt, in een wereld waar de zelfzucht heerst !

En hoe zijn ze niet beziel met die edele burgerzin ! Laten we hen voor dit alles danken : de kleinen of de groten, de nederigen of de meer bekenden.

Zeggen we hun eenvoudig : Dank U !

De Redactie.

Onze Algemene Vergadering gehouden te Brussel

op zondag 28 juni 1970

Weer aanknopend met de traditie, heeft onze algemene vergadering plaats in de « Galerij Koningin Fabiola » van de V.O.V., Regentschapsstraat te Brussel.

De vergadering zou beginnen te 10 uur 30, maar zoals het behoort, zijn reeds te 10 uur talrijke ontmijners en vele echtgenoten in de drankzaal aanwezig.

Wanneer te 11 uur de Voorzitter de vergadering voor geopend verklaart, kan men moeilijk nog een plaats bemachtigen. Meer dan 100 personen hebben de oproep van de beheerraad beantwoord. De telaarcomers moeten rechtstaan of zo goed, zo kwaad mogelijk, op de trappen plaats nemen.

Aan het bureau bemerkt men volgende personaliteiten : de h. GEORGE, Nationaal Voorzitter, ere-ondervoorzitter Kommandant VANDERYDT, de ondervoorzitters LINDEN, LINOTTE, de h. VAN CLEVEN en bestendig secretaris BAENTS.

In de zaal bevinden zich de leden van de beheerraad : de voorzitters en comitésleden van de verscheidene afdelingen : de heren DELHEZ, DESMET, DOHET, GUILLAUME, PRIGNON, TINANT, e.a.

Zoals naar gewoonte zijn vele dames aanwezig, onze Meter, Juffrouw SEVRIN, de dames GEORGE, DOHET, LINOTTE, VANDERYDT, e.a.

Rede van de Voorzitter

Mevrouwen,

Mijne Heren,

Beste vrienden Ontmijners,

Gedurende dit jaar 1970 vierde men met pracht en praal de 25ste verjaardag van de bevrijding van het Land. Meer dan 5 lustrums zijn ook verlopen sedert de oprichting van de Ontmijningsbataljons en de periode gedurende dewelke er nieuw leven werd ingeblazen aan de enkele bestaande secties. Het was inderdaad ongeveer zes maanden vóór de bevrijding dat nieuwe ontmijners de rangen van de bestaande eenheden kwamen verwoegen door het oproepen van officieren en de recrutering van vrijwilligers die onmiddellijk en met het gekende succes aan 't werk werden gesteld ; ze betaalden nochtans een zware tol aan de slachtofferslijst die onze eenheden bijzonder trof.

We hebben tot heilige taak de nagedachtenis van onze roemrijke ontmijners, getroffen in de mijnevelen, te vereren en te herdenken ; we zullen ook al onze overleden makers gedenken die ons hebben verlaten na alles te hebben gedaan wat in hun macht was, teneinde de faam van onze Verbroedering hoog te houden.

Na onze dappere en te vroeg verdwenen oversten, Generaal SEVERIN, Majoor SAMIJN en Majoor PORREWYCK aan wie we gisteren namiddag nog een waardige bloemenhulde brachten, kwam de dood ook dit jaar nog twee welbekende figuren van onze Beheerraad wegrukken : Adjutant L'HOOST en Majoor BONMARIAGE die beiden, in hun eigen rol, het vaandel van onze Verbroedering zeer hoog hebben gedragen.

Onze vriend Joseph verliet ons, volgens zijn wens, in alle eenzaamheid. Onze Ondervoorzitter werd door een sterke vertegenwoordiging van vrienden naar zijn laatste rustplaats gebracht. Het was voor ons de gelegenheid officieel en op plechtige wijze al ons verdriet uit te drukken nopens zijn te vroeg heengaan en tevens de nadruk te leggen op al hetgeen hij deed voor de verwezenlijking en de verhevenheid van onze groepering.

Noch de ene, noch de andere mocht het geluk smaken de verwezenlijking van onze revindicaties te kunnen begroeten, deze revindicaties waarvoor ze zóveel hadden gedaan en waarover ik binnen een paar ogenblikken nader zal uitwijden.

Verleden jaar herrinnerden we U, als inleiding van ons jaarverslag, aan het ongeval dat zich te Oostduinkerke heeft voorgedaan en die niet minder dan 7 slachtoffers van de Zeemacht had geëist ; dit jaar hadden we het verlies te betreuren van een van de onzen bij de ontploffing van Westrozebeke waar ook 6 zwaar gewonden moesten geteld worden.

Bedoelde ongevallen brachten in herinnering bij het publiek — publiek dat doorgaans geneigd is te vlug te vergeten — dat de Ontmijners steeds in de bres staan en hun zeer gevaarlijke opdracht blijven vervullen zoals ze dit deden voor 25 jaar.

Ter nagedachtenis van onze dappere voorgangers en van al de slachtoffers der Ontmijning vraag ik U enkele ogenblikken ingetogenheid.

Ter gelegenheid van onze Algemene Vergadering van 1969 onderhielden we U breedvoerig over het Wetsvoorstel dat bij de Senaat ingediend werd door Senator Leo VAN ACKERE.

Dit voorstel streefde er speciaal naar een strijdersrente te zien toekennen aan de ontmijners voor de periode lopend tussen de datum van hun indiensttreding en 28 februari 1946.

Dit wetsvoorstel werd door de Commissie van Financiën in overweging genomen ; de heer COOLS, Vice-Premier en Minister van Begroting beloofde stellig dat deze kwestie zou ingelijfd worden in een wetsontwerp dat eens en voor altijd de naslepen van de oorlog zou regelen. Zoals U weet is dit wetsontwerp het resultaat van een reeks studies op touw gezet door de acht grote verenigingen van Oud-Strijders.

Het is op 23 april 1970 dat het wetsontwerp nr. 657 bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd neergelegd en in het begin van de maand juni reeds werd het gestemd. Thans is bedoeld wetsontwerp in onderzoek bij de Senaat en dat verleden donderdag gestemd werd. Het ontwerp dat meer dan 60 artikelen bevat brengt een reeks verbeteringen aan de invaliditeitspensioenen, aan de pensioenen der weduwen en ascendenten van beide oorlogen. Nieuwe categorieën genietters van de strijdersrente komen in aanmerking, waaronder de ontmijners, die uitgesloten bleven in het kader van de vroegere wetgeving.

Terwijl de ontmijnersinvaliden ook zullen genieten van de nieuwe voordelen voorzien in dit wetsontwerp, zullen de ontmijners ook voldoening krijgen in verband met het bijzonderste punt van hun eisenboek, namelijk de strijdersrente.

Ziehier de tekst die werd ingelast in vermeld ontwerp, houdende wijziging van de wet van 24 april 1958 betreffende het in voegebrengen van de strijdersrente :

« Hebben recht op de strijdersrente :

» 7° de militairen en burgers, die gedurende een totale duur van ten minste zes maanden onder Belgisch bevel werden aangewezen voor de opruiming en de vernietiging van ontploffingstuigen op het nationaal grondgebied tussen 28 mei 1940 en 28 februari 1946. »

Deze tekst geeft ons bijna volledige voldoening. In allereerste instantie wordt er het geval geregeld van de ontmijners die in dienst traden einde 1944 maar slechts einde februari 1945 officieel werden ingelijfd, vermits de ontmijning « als burger » in aanmerking wordt genomen. Er blijft nochtans uit te maken of het stamboek de onontbeerlijke inlichtingen bevat, 't is te zeggen de toetreding bij het leger als burger. Er werd ons hierop bevestigend geantwoord zodanig dat we kunnen besluiten dat het geval van de burgers gunstig zal worden opgelost.

Blijft nog uit te maken of dit ook het geval zal zijn voor degenen onder ons die in bezet Duitsland gingen ontmijnen. Indien men aanneemt dat « gaan vechten in Korea of in Japan » medetelt als oorlogsdienst, dan vragen we ons af waarom de ontmijning in bezet Duitsland niet in aanmerking zou komen.

De studie van het wetsvoorstel liet ons dus een paar kleine leemten vaststellen die zeker en vast binnen afzienbare tijd en dank aan de enkele kleine revindicaties die nadien werden opgeworpen, gunstig zullen opgelost worden.

Bedoeld voorstel voorziet eveneens een pensioen ten voordelen van de weduwen van sommige gekwetsten en invaliden van de oorlog 40-45. Over wat gaat het ten slotte? Om rechthebbende te zijn van een weduwepensioen dient de weduwe het bewijs te leveren dat haar echtgenoot overleed tengevolge van de aandoening waarvoor hij invalied werd verklaard, of nog, te bewijzen dat bedoelde invaliditeit voor minstens 10 % oorzaak was van de dood van haar echtgenoot. In deze laatste veronderstelling, zal ze recht hebben op de helft van het volledig pensioen.

Ingeval de invalied gestorven is tengevolge van een aandoening die geen rechtstreeks verband houdt met deze die aanleiding gaf tot de toekenning van de invaliditeit, zal het weduwepensioen niet verschuldigd zijn maar zal de weduwe kunnen aanspraak maken op een verminderd pensioen (één derde van het normaal pensioen) indien de echtgenoot een oorlogsgekweste was met ten minste 30 % invaliditeit. Dit is nieuw voor de invaliden 40-45. Laatsvermeld pensioen zal ook van ambtswege worden toegekend indien de echtgenoot een invaliditeitspercentage van ten minste 60 % had wegens ziekte.

Indien de toekenning van een verminderd pensioen niet onderhevig is aan om het even welke voorwaarde voor de invaliden met 60 %, moeten de gekwetsten met 30 % invaliditeit nochtans titularis zijn van een kwetsuurstreep. De ontmijners hebben, in principe, geen enkele kwetsuurstreep bekomen om reden dat ze, volgens de instructies terzake, moesten gekwetst zijn tengevolge van een rechtstreeks contact met vijandelijke eenheden. Het spreekt dan ook voor zich zelf dat er voor de ontmijners een lichte wijziging dient tussenbeide te komen opdat ook de weduwen van onze gekwetsten met 30 % invaliditeit wegens het hanteren van oorlogstuigen eveneens van een verminderd pensioen zouden kunnen genieten.

Onze vrienden van het actief kader die onze goede tradities voortzetten hebben zich in een afzonderlijke afdeling verenigd. Deze afdeling wordt nochtans beheerd door de Algemene statuten van de Verbroedering. Ze oordeelden terecht dat het nodig was bijzondere eisen op het voorplan te brengen en namelijk de eis tot het bekomen van een vermeerdering van de toelage voor gevaar. Ze weten dat een Koninklijk Besluit terzake eerlang zal uitgevaardigd worden. Dit koninklijk besluit heeft zijn terugslag op drie verschillende Departementen : het ministerie

van Landsverdediging, het Ministerie van het Openbaar Ambt en het Ministerie van Begroting.

We hadden gehoopt U in dit verband ook een gunstig resultaat te kunnen melden. We zijn er nochtans van overtuigd dat het slechts over een kleine verschuiving zal gaan en dat onze vriend LINOTTE eens te meer bij de Vice-Premier, de heer COOLS, en bij zijn Kabinetschef, de heer SCEUR, zal gaan aankloppen. Laatstgenoemde overheidspersonen toonden zich in vele omstandigheden als echte verdedigers van de zaak van de Ontmijners.

Het is ons aangenaam onze vrienden van het actief kader terug te vinden opnieuw verenigd in de schoot van de Verbroedering. Ze verzekeren de voortzetting van de goede tradities van hun voorgangers en behouden de faam der Ontmijners op een hoog peil.

Ik houd er ook aan hen geluk te wensen in verband met de cyclus tentoonstellingen die ze hebben verwezenlijkt ; de eerste ging door te Schaarbeek ; ze was overtuigend en liet toe hun Kas voor sociale doeleinden merkkelijk aan te vullen.

Dit zet er me toe aan een nieuwe en warme oproep te richten tot U allen opdat U trouw en verenigd moge blijven in de schoot van onze oude Verbroedering. Onze macht is rechtstreeks evenredig met onze getalsterkte. Dit zal voor de Beheerraad — aan dewelke ik nogmaals hulde breng voor de toewijding die hij aan de dag legt voor de verdediging van Uw zaak — een aansporing zijn verder te blijven doorijveren.

Positieve resultaten zijn er ; andere worden verwacht in een nabije toekomst.

Leve de Verbroedering van de Ontmijners van België !
Leve België ! Leve de Koning !

VERSLAG VAN DE SCHATBEWAARDER

De voorgestelde balans wordt, na opmerkingen van Kommandant DOHET, goedgekeurd.

VERSLAG VAN DE COMMISSARISSEN EN ONTLASTING VOOR DE BEHEERDERS

Volgens het verslag van de commissarissen-toezichters werd het onderzoek van de rekeningen juist bevonden. Ontlasting wordt dus verleend aan de beheerders.

Bij eenparigheid van stemmen worden volgende beheerders herkozen : de heren BORIES, COGNEAU, DREESSEN, GEORGE, MEERSEMAN, TERLIN, VANDERICK.

Op zijn beurt wordt de commissaris ITTERS herkozen.

Zijn ook gekozen :

Voor sektie Brabant : de heren VAN EYNDE, PIEREUSE.

Voor de sektie « Active » : de heren CRABELLS en BERGES.

OPRICHTING VAN EEN NIEUWE AFDELING

Een nieuwe afdeling is opgericht. Ze zal uitsluitend de militairen in actieve dienst groeperen : de ontmijners te Tervuren en te Westrozebeke, de ontmijners in Duitsland en van de Zeemacht.

VASTSTELLING VAN DE BIJDRAGE

Eenparig wordt beslist de bijdrage op 60 F te behouden. Zoals altijd zijn hogere bijdragen welkom.

GOEDKEURING VAN DE BEGROTING VOOR 1970

Dit punt lokt geen enkele betwisting uit.

ALLERLEI

De heer VAN CLEVEN herinnert dat de algemene vergadering tijdens de maand mei zou plaats hebben. Deze wens zal te gepasten tijd in overweging genomen worden.

Onderstaand artikel verschijnt met de welwillende toelating van « DE BELGISCHE ONDEROFFICIER ». Dit blad was het enige persorgaan, dat in zijn kolommen melding maakte van de jongste tentoonstelling over de Ontmijning.

We geven hieronder dan het verslag weer van de openingsplechtigheid en danken van harte « DE BELGISCHE ONDEROFFICIER » voor de belangstelling vanwege dit blad tegenover de ontmiijners in het algemeen en de onderofficieren-ontmiijners in het bijzonder.

Bij onze Ontmiijners

De ontmiijners in Aktive Dienst organiseerden van 8 tot 11 mei in de lokalen van de gemeentelijke zwemkom van Schaarbeek een tentoonstelling die tot doel had de aandacht van het groot publiek, maar dan meer speciaal van de jeugd, te trekken op de gevaren die nog kunnen opgelopen worden door niet ontplotte oorlogstuigen die uit de laatste en zelfs uit de voorlaatste oorlog dagtekenen.

Om 9 uur opende de heer LENOIR, schepen van het Openbaar Onderwijs van Schaarbeek, officieel de tentoonstelling in aanwezigheid van een klein aantal genodigden die nochtans volledig overtuigd waren van de noodzaak dergelijke tentoonstelling te verwezenlijken. In zijn toespraak betreurde de heer LENOIR dat er tot nog toe geen wet gestemd werd die de weduwen van de ontmiijners, die in bevolen dienst vielen, gelijkstelt met de oorlogsweduwen. De actualiteit herinnert ons nochtans regelmatig aan de duistere, gevaarlijke, ondankbare, maar zeer noodzakelijke activiteit die door een handvol elitesoldaten uitgevoerd wordt, ten dienste van de gemeenschap, door oorlogstuigen onschadelijk te maken en te vernietigen.

Onder de aanwezige personaliteiten merkten we de heer GEORGES, voorzitter van de Ontmiijners van België evenals de korpscommandant, majoor MARECHAL, die speciaal uit Brugge overgekomen was.

Van bij het binnenkomen trekt een groot paneel de aandacht, hierop zijn, met de nationale kleuren als ondergrond, de fotos aangebracht van de slachtoffers van Oostduinkerke en, dichterbij ons, van Houthulst. Men is geneigd zich voor dit bord in houding te zetten en de nagedachtenis te groeten van deze mannen die in de werkelijke zin van het woord « Slachtoffer waren van hun Plicht ».

Verder vindt men er nog panelen die aanduidingen geven over de waarschuwingmiddelen, uittreksels uit de pers, met statistieken over de akti-

viteiten van deze « ongekende strijders » die in vreedstijd oorlogstuigen behandelen van de Millsgranaat (14-18) tot vliegbommen (40-45), van rivlermiijnen tot napalmbommen, om te eindigen met een verzameling apparatuur die gebruikt wordt voor het neutraliseren en onschadelijk maken.

Tijdens het onderhoud dat we hadden met majoor MARECHAL vernamen we dat deze tentoonstelling het leven zag dank zij het initiatief en de doordrijvendheid van de onderofficieren, en meer in het bijzonder aan deze van 1 Sergeanten BOURSE en DENEË, aan wie we met genoeg onze hartelijkste gelukwensen toesturen voor deze opmerkelijke verwezenlijking.

De tentoonstelling had plaats van 8 tot 11 mei, dag waarop de scholen van Schaarbeek deze tentoonstelling konden bezichtigen onder de oordeelkundige leiding van deskundige onder-officieren. Deze manifestatie mag zeker aanzien worden als deel uitmakend van een reeks activiteiten in het kader « Leger-Jeugd-Natie ». We twijfelen er niet aan dat het feit zich onderhouden te hebben met mensen die er uitzien zoals andere, doch die dagelijks de dood onder ogen zien om onze stranden en bossen ongevaarlijk te maken voor de vakantie-gangers, aan deze jongeren zal doen begrijpen hebben dat het Leger niet alleen een school is waar men leert vernietigen, maar dat zijn rol er vooral in bestaat zich ten dienste te stellen van een gemeenschap van mensen van goede wil.

B.O.O.

Allen naar STAVELOT

op zondag 13 september 1970

Rond de Gevaarsvergoeding

Reeds lang is er sprake van de aanpassing van deze vergoeding en wij hadden de hoop gekoesterd, het eerlang verschijnen in het « Belgisch Staatsblad » van het nieuw K.B., op de algemene vergadering te kunnen aankondigen.

Spijtig genoeg, is er een kink in de kabel gekomen op het ogenblik dat wij alles in orde waanden en wij ons gereedmaakten om U het heuglijk nieuws ter kennis te brengen.

De meeste belanghebbenden kennen de lijdensgeschiedenis en de tribulaties van het nieuw K.B., omdat er in de kringen der actiefdienenden, de laatste tijd zeer veel over gesproken werd en dat er daar een zekere misnoegdheid en zelfs een ontmoediging waar te nemen was.

Na de twee zware ongevallen, die bij allen nog fris in het geheugen liggen, kwam men tot de vaststelling, dat er nog ontmijners bestonden, dat deze onversaagde specialisten het nog dagelijks aan de stok hadden met bedrieglijke mijnen en ondoordringbare oorlogstuigen, waarvan sommige vijftig jaren verborgen liggen, wind en weer hebben getrotseerd en er de invloed van hebben ondergaan.

Men had dadelijk ingezien, dat er iets moest gedaan worden, iets hartversterkend en aanmoedigend diende verwezenlijkt : zo ontvingen de families van de slachtoffers van de eerste ramp een redelijke premie die heel wat inkt deed vloeien. Alhoewel men lang in de onzekerheid heeft vertoefd kreeg de familie van het dodelijk slachtoffer van het tweede ongeval toch ook deze redelijke premie.

Rekening houdende met wat er vroeger in dergelijke gevallen werd gedaan, moeten wij ootmoedig toegeven, dat men breed had gekeken, hetgeen niet zonder invloed kan blijven voor de gevaarsvergoeding.

Inderdaad, in september 1969 riep de Minister de militaire raadgevende commissie bijeen, die de aanpassing van de gevaarsvergoeding moest onderzoeken. Buiten de ontmijners, zijn er nog de duikers en mensen die op hoge palen moeten werken enz., die dergelijke premie ontvangen.

Einde 1969 was het ontwerp van het nieuw Koninklijk Besluit klaar, de ontmijners zouden 140 F (170 F aangepast aan het indexnummer) ontvangen vanaf 1 januari 1969.

Waarom is dit K.B. einde juli 1970 nog niet verschenen ?

Reeds in oktober 1969 deed de Beroepsvereniging der Onderofficieren stappen bij de Heer Minister van Landsverdediging met gunstig gevolg voor enkele zeer gepaste punten.

In april 1970 stelde de Heer Volksvertegenwoordiger de Groot, tevens Burgemeester van Houthulst, een lange vraag aangaande de gevaarsvergoeding aan de Heer Minister van Landsverdediging.

Na aan de twee zware ontmijnersongevallen herinnerd te hebben, deed de Heer de Groot opmerken dat deze vergoeding sinds 1944 niet meer aangepast werd. Hij legde voorts de nadruk op de zeer gevaarlijke taak, die door de ontmijners wordt waargenomen en drong ten slotte niet alleen aan op een merkelijke verhoging van de vergoeding, maar pleitte ook voor een betere werkorganisatie, het in orde brengen van de werkplaatsen en toegangswegen, die meestal zeer slecht zijn en weinig geschikt voor het vervoer van gevaarlijke oorlogstuigen, waarvan men de ware toestand niet kent.

Het antwoord van de Heer Minister laat niets aan duidelijkheid te wensen over. Hij geeft toe dat nu de gevaarsvergoeding der ontmijners 100 F per dag bedraagt, maar dat er een K.B. in wording is, dat hieraan zal verhelpen en voldoening zal schenken. Hij is er zeer van bewust dat de taak der ontmijners zeer gevaarlijk is, maar daarom juist bestaan de specialisten van de Dienst der Ontmijning, om ons van deze helse tuigen te verlossen. Hij is het eens dat hieraan een aangepaste vergoeding is verdiend, des te meer daar het hier bijna altijd gaat over beroeste, onbetrouwbare tuigen.

Kortom, hij zal al het nodige doen opdat het verwachte K.B. zo gauw mogelijk zal verschijnen, maar legt er de nadruk op dat het nog aan de goedkeuring van de Ministers van het Openbaar Ambt en van Begroting moet onderworpen worden.

Zo ver waren we in de maand juni 1970 en we hebben ons dan ingespannen om het K.B. te kunnen onderscheppen en er scheut in te krijgen. Met behulp van goedgeplaatste officieren en ambtenaren vernamen wij dat het ontwerp in de burelen van de Begroting vertoefde, waar het gereed lag om overgestuurd te worden naar het Openbaar Ambt ; doch een paar dagen later meldde men ons, dat men nog een vergissing had ontdekt, wel maar van administratieve aard, die echter toch opnieuw de terugzending naar de verschillende instanties vergt.

In andere woorden, verlies van een paar maanden. Ondertussen blijven de ontmijners ongeduldig wachten en zij vrezen bijzonder dat het lang achterwege blijven van K.B., zijn terugwerkende kracht, thans voorzien voor 1 januari 1969, zou in gevaar brengen.

Er is geen gevaar dat de andere voorziene punten ongunstig zouden gewijzigd worden, hierover is men formeel.

De ontmijners hebben vertrouwen in hun Minister en hopen dat ze een spoedige afkondiging van het K.B. mogen tegemoet zien.

H. Baents.

